

Колбејн Фалкејд

НАЋИ ЋУ, ВАЉДА, ПУТ

СВЕ

Питају како иде.
Благ начин да се приближе: речи
које скидају завоје а да рана не прокрвари.
Стидљив
прст преко образа.

Могао сам одговорати дугим објашњењима,
причати о рупама у том велу који Животом зовемо,
о погледу кроз њега: изненадни погледи
ка масиву тајне покривеном снегом, јаснији
него једна једина математичка формула
након хиљаду рачунања.

Могао сам и да причам
о данима на ивици пристаништа.
О одржавању равнотеже.
О сунчевој жутој дубини која се окреће
и никад не говори у загонеткама,
већ их решава.

О свему томе сам могао, али одговарам:
Добро је.
И свако на свој начин
сви знају све.

КАДА СПАВАШ

Када спаваш,
уз постељу ти бди ноћ
као верни црни слуга.
Твоја је душа безбедна и на своме
када спаваш.

Људи се муче
у благом поветарцу даха.

Сви се враћају кући.
Када спаваш, увек си
један од њих.

Време се враћа
у твоје лице. Дечји осмех у
сну, у рано јутро,
нежно ти погађа угао усана,
када спаваш.

Када спаваш,
у мене грубо тоне срам.
И нежно ти милујем образ.
Добри људи праштају ми
када спаваш.

МЕДУЗА

Из зелено-црне дубине
у којој сунце пеца струнама од дугог светла
успињу се водени клобуци медуза:
живе структуре звезда
у мокром и непознатом свету басни,
пулсар с Ракових маглина у мору,
нечујни замах крила, сан
на њишућим клизаљкама.
Без речи. Без туге. Само
материја у покрету, комета
са шлепом од, по живот опасне, косе сирене.

ДЕЦЕМБАР

Децембарски сиво-бели сати
играју се нечујно речима од снега.
Изложбени прозори зуре у сребро,
али продају флеке.
Људи, деца
кочоперних снова и у скупој гардероби
заборављају да све је зајам.
Ускоро ће
децембарска тиха снег-реч игра
постати вода и отећи ће.

СТРАНАЦ

Немирно се креће клатно сата
као затвореник у ћелији. Напред-назад.
Напред-назад. Кратки кораци
кидају време у комадиће који се међусобно заборављају.

Казалке су сад тамо. Сад онамо.
Сваки пут сам неко други, одуван
низ живот у нове углове себе.

Мислим о томе на стрмини под новим снегом
и трагом својих чизама што узбрдо воде.
Ово сам ја, рекох сваком новом отиску.
Ја сам сад ја.

Силазећи
нагађао сам о оном што је ходао овуда.
Ко је био? Где је он сада?

Знам да је он био ја, а ипак неко други
с мислима као фрагментима заборављених разговора,
комадима времена и живота.
Не могу се сасвим један другог сетити.
Никада у потпуности нисам био свој.
Ни кад ово читаш
ни кад сам ово писао.

МОРНАРИ

Морнари висе око пристаништа
и по уличним ћошковима.
Имају широка лица
у којима су ветар и нафта путеве направили.
Шаке су им храпаве
као стара грађа за бродове.
Мисле о томе како је добро бити код куће.
Фарбају своје ограде,
орезују жбуње. Они су ту –
гласови су им попут железа и камених одрона.
Кад се смеју, црквени торњеви се њишу
и њихове капе бацају сенку преко ћошка.
Пригрле град

као дете које им је недостајало.
 Али најрадије се
 клацкају тамо-амо по доковима
 као трупци у мору горе крај Рта Челускин.
 Неуништиви.
 Али с усамљеношћу, великом кô море,
 у очима.

КОНТРАСТ

Завидим ти на твојој младости.
 Минхен, Париз, Рим –
 стављаш речи у уста као вишње
 и гуташ их једну по једну.

Завидим ти на твојој младости.
 Босоног ходиш друмом, ципеле у рукама носиш.
 Питам: Шта ћеш радити на јесен?
 Одговараш: Нисам размишљао толико далеко.

Завидим ти на твојој младости.
 Она једним оком у небо гледа.
 Зато оно добија плаве ширине из непосредне близине.
 Сунце ти балансира на врховима прстију.

Да. Завидим ти на твојој младости.
 У мојој пиљарници вишње су распродате.
 Угланцане ципеле стежу ми стопала
 и тачно знам шта ћу радити на јесен.

ТУГА

Шири се недељама и месецима
 као сува гангрена, некроза,
 у твом пољу размишљања. Прокрвљеност
 постепено опада. Ткиво
 пропада, кровови кућа
 секу небо на
 мале, хладне порције црног.

Сасвим
 нејестиве.

НАЋИ ЋУ, ВАЉДА, ПУТ

Смрт није толико страшна као некад.
Људи које сам волео
ишли су напред и прокрчили стазу.
Били су људи из шума, вични планини.
Наћи ћу, ваљда, пут.

(С норвешкој превео Марко Вуковић)